

begået uden for Danmark, indsattes et nyt stk. 2, hvorefter *personer, der har indfødsret eller bopæl i et andet nordisk land*, og som opholder sig her i landet, med hensyn til dansk straffemyndighed ligestilles med personer, der har indfødsret eller bopæl i Danmark. Handlinger begået af de nævnte personer bliver således undergivet dansk straffemyndighed, forudsat at handlingerne er strafbare også efter lovgivningen i det land, hvor de er begået.

Efter den tidligere lovgivning krævedes, at de pågældende enten havde bopæl her i landet (§ 7) eller ved deres handlinger havde krænket visse nærmere angivne danske interesser (§ 8).

Den nye regel tager navnlig sigte på følgende to grupper af lovovertrædere:

a) Personer, der anholdes i Danmark efter at have begået lovovertrædelser både her og i et andet nordisk land. I sådanne tilfælde er det af betydning, at der består mulighed for, at samtlige lovovertrædelser kan pådømmes under ét her i landet.

b) Personer, der tager ophold her i landet efter i et af de andre nordiske lande at have begået en lovovertrædelse, der ikke skønnes at være så alvorlig, at den bør begrunde udlevering, men som på den anden side ikke er af så underordnet betydning, at tiltale bør undlades.

Det følger af de almindelige regler om anklagemyndighedens stilling, jfr. navnlig retsplejelovens § 723, at bestemmelsen ikke er obligatorisk.

Den nye regel, der supplerer loven om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige (se nedenfor under nr. 108), har sammenhæng med en vedtagelse på det nordiske justitsministermøde i Stockholm i december 1953 og Nordisk Råds rekommandation nr. 5/1956 om nordisk samarbejde på det strafferetlige område.

2) Som konsekvens af den samtidig gennemførte lov om ændringer i lov om rettens pleje. (Personundersøgelser i straffesager m. v.), se ovenfor under nr. 106, ophævedes straffelovens § 56, stk. 2, vedrørende *personundersøgelser* i sager, i hvilke der skønnes at kunne blive spørgsmål om betinget dom.